

Persbericht: simon Koene, 19 juli tot 31 augustus in de Klinkenberggalerie

Van 19 juli tot en met 31 augustus exposeert Simon Koene tekeningen en schilderijen in de Klinkenberggalerie in Pulchri Studio.

Simon Koene is graficus (etsers), tekenaar, schilder en publicist. Hij volgde zijn opleiding aan de Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten in Den Haag en gaf daar meer dan dertig jaar les. Daarna was hij van 1979 tot en met 2011 aan dezelfde academie verbonden als docent.

In 1972 nam hij het initiatief tot het maken van het boekje 'Schelpen' in samenwerking met Dirk van Gelder, Willem Minderman, Co Westerik, Hermanus Berserik, Charles Donker en anderen. Deze uitgave leidde in 1984 tot de oprichting van de Haagse Etsclub en talrijke uitgaven tot aan het jaar 2000.

In 1998 is hij met het etsen gestopt en in 2001 werd zijn complete grafisch oeuvre opgenomen in de collectie van het Rijksmuseum in Amsterdam.

Sindsdien houdt hij zich voornamelijk nog bezig met tekenen, schilderen en schrijven. Een aantal van zijn tekeningen en schilderijen worden van 19 juli tot en met 31 augustus in de Klinkenberggalerie tentoongesteld.

Simon Koene heeft veel tentoonstellingen op zijn naam staan, o.a. in het Haags Gemeentemuseum (1976, 1984), het Gemeentemuseum in Arnhem (1976), het Institut Néerlandais in Parijs (1978, 1981), het Stedelijk Museum in Schiedam (1978), De Zonnehof in Amersfoort (1982), het Singer Museum in Laren (1984, 1986, 1988, 1990, 1998), het Drents Museum in Assen (1987), het Centraal Museum in Utrecht (1989), het Voerman Museum in Hattem (2005), Museum De Buitenplaats in Eelde (2002, 2004, 2011), het Gemeentemuseum in Maassluis (2006), Museum Meermanno in Den Haag (2006), het Bonnefantenmuseum in Maastricht (2008), vele malen in Pulchri Studio en in talrijke andere galeries.

Lees verder http://nl.wikipedia.org/wiki/Simon_Koene

Over zijn werk en beweegredenen schrijft Simon Koene in het Pulchriblad van juni 2014 het volgende:

Een stilleven

Een bruin gipsen beeld, een porseleinen schaal die door de scheve compositie het schilderij lijkt uit te tuimelen, een bruine pot met daarover wat wortelachtige takken en fragmenten van een schelp. Het is een voorstelling van een stilleven met oude en in sommige gevallen zeldzame voorwerpen die ik gedurende mijn activiteiten als docent aan de academie voor mijn studenten had verzameld. Het koele licht van buiten en het warme tegenlicht maken het stilleven tot een tijdloos geheel. Hoe vaak heb ik die spullen niet in mijn kast opgeborgen en ze er de volgende dag weer uitgehaald om ze in een nieuw stilleven te gebruiken. Zo vaak, dat ik er een beetje mee vergroeid ben en ze na mijn pensioen niet meer uit mijn gedachten kon bannen. Het is dan ook een van de vele stukjes, die ik na veertig jaar lesgeven als een soort herinnering heb gemaakt.

Mijn eerste etsen

Dan te bedenken dat ik aanvankelijk als etser was begonnen. Ik zat in de tweede klas van de academie en maakte mijn eerste prentje lang voordat het vak officieel op het lesrooster stond. Het was een zelfportretje, dat bij toeval is ontstaan. Ik heb het op een dun koperplaatje getekend, dat ik uit het onderblad van een oud tabaksstel had gesneden, en met een klap van de hamer afgedrukt. Het was Kerst 1967. Een paar dagen later ben ik er met mijn handschoenen aan op uitgegaan om mijn tweede ets te maken. Ik had me op een zandweggetje in het Westland geposteerd en een spiegel aan een boom bevestigd. Tussen de neervallende sneeuwvlokken door heb ik mijn onderwerp getekend. Het was mijn tweede prent en één van de velen die nog zouden volgen.

Ik drukte mijn prenten op de academie af. Totdat de Paasvakantie in zicht kwam en ik niet langer meer kon wachten. Toen ben ik naar een etsdrukker op zoek gegaan en kwam via Willem Minderman bij Johan Scherft in de Marconistraat terecht. Die had een reusachtige etspers met enorme spaken, waarop de ets-inkt van jaren drukken in dikke structuren was aangekoekt. In de hal stond een lessenaar met daarop een groot dik boekwerk, waarin de beste drukken van bekende kunstenaars tot uit de tijd van de Haagse school waren opgenomen. Al bij onze tweede ontmoeting deelde Scherft mij met een zekere vorm van theater mee dat ook mijn prenten in dat boek zouden worden opgenomen. Ik betaalde een paar gulden per afdruk. Toen Scherft een jaar daarna te overlijden kwam, ben ik op zoek gegaan naar een nieuwe drukker en kwam zo bij Piet Clement in Amsterdam terecht, die toen nog de assistent van Metten Koornstra was. Totdat ik begin jaren tachtig met kleuretsen begon en gedwongen was een eigen pers te kopen.

De Hollandse periode (1967-1982)

Vanaf 1967 heb ik als een razende geëts. Ieder volgende prent vloeide als vanzelf uit de vorige voort. Het gevolg was dat mijn werk zich heel snel ontwikkelde. Van familieprenten, dagboek- en literaire prenten naar een Hollandse landschapsserie, waarin de abdijkerk van Loosduinen centraal stond. Dat speelde zich af in een tijd waarin kunst hoofdzakelijk conceptueel van aard was, waardoor ik mij enigszins buiten de tijd voelde vallen. Achteraf bezien ben ik dan ook verbaasd dat er toch zoveel tijdsinvloeden mijn prenten zijn binnengeslopen.

Tussen de bedrijven door gaf ik les aan de academie, organiseerde het Schelpenboekje, de 'Onkruiddoos' en de verdere projecten van de Haagse Etsclub, die ik samen met bevriende collega's had opgericht. Totdat ik na ruim tien jaar en een honderdtal etsen vond dat dit hoofdstuk voldoende was afgerond.

De oosterse periode (1982-1998)

Vervolgens kwam er een omslag naar wat zonniger prenten. Hoewel het maken van kleuretsen zich in mijn werk al eerder had aangekondigd, kwam de definitieve doorbraak pas toen ik een reis naar Griekenland had geboekt. Ik hoopte daar het 'Arcadië van mijn dromen' te vinden en de sfeer waarin ik in mijn gymnasiumtijd was opgevoed. Bovendien werkte ik in die jaren regelmatig in het Grafisch Centrum Frans Masereel in het Belgische Kasterlee te midden van een internationaal gezelschap. Daar zou ik het gevoel van vrijheid hervinden dat ik op de academie had gekend en jaarlijks met nieuwe prenten huiswaarts keren.

Toen eind jaren negentig ook dat hoofdstuk was afgerond, besloot ik definitief met etsen te stoppen. Ik had er meer dan driehonderdvijftig gemaakt, wilde nog tekenen en schilderen, en mijn prenten werden opgenomen in de collectie van het Rijksmuseum. Toch kwam er nog een onverwachte

toegift, toen ik ter gelegenheid van de viering van de Vrede van Munster een uitnodiging kreeg daar een prent voor te maken. Die prent, waarin een citaat van Rembrandt voorkwam, leidde uiteindelijk tot een twintigtal studies naar de etsen van Rembrandt. De laatste van die serie was 'De terugkeer van de verloren zoon', een prent uit het geschiedenisboek van mijn middelbare school, waar ik destijds niet op uitgekeken raakte.

Schilderen en tekenen

Toen was het dan eindelijk zover dat ik met tekenen en schilderen kon beginnen, wat bovendien één van de redenen was waarom ik destijds naar de academie was gegaan. Ik was er altijd al mee bezig geweest, zowel op de lagere als de middelbare school, en op de academie maakte het deel uit van mijn studie, maar door mijn passie voor het etsen had ik er vrijwel nooit tijd voor gehad. De schilderijen en tekeningen, die ik sindsdien heb gemaakt, liggen weliswaar in het verlengde van mijn eerdere werk, maar hebben toch ook tot verrassende en onverwachte resultaten geleid. Zoals een reeks stillevens, die een logische voortzetting was van het vak dat ik jarenlang op de academie heb gegeven. Een wisselende selectie daarvan wordt vanaf 19 juli tot en met 31 augustus in de Klinkenberggalerie tentoongesteld.

Simon Koene